



NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1103

04.05.2024 (135)

Michael Kühnen

Den andra revolutionen Volym I: Tro och kamp

Del 16

Vi vill inte ha de många andra - de ljumma, tvivlarna, besserwissrarna, borgarna!

De kommer av sig själva när framgången är på vår sida. Vi bryr oss inte om skrupler och rädslor i en borgerlig värld. Så länge vi håller ihop, bildar en konspiratorisk gemenskap, är vi oövervinnliga. Och om tusentals kommer att sitta i fängelserna och de andra kommer att jagas av alla:

Inom oss brinner en eld som bara döden kan släcka! De stora pamparna biter ihop sina tänder mot oss. De förstår oss inte och det är därför de förblir hjälplösa. De tänker i termer av - "välstånd", "fred", "ekonomisk tillväxt", de behandlar oss som brottslingar och säger samtidigt:

"Gå till reaktionen, till Nationaldemokraterna, kom överens med denna stat och ingen kommer att skada dig."

Nej! Vi kommer aldrig att erkänna detta system! Vi kommer aldrig att erkänna detta system, vi kommer aldrig att låta Tysklands förräderi gå ostraffat! Vi kan inte köpas i en tid då allt verkar vara till salu. Vi sätter vår vilja emot denna tid av förfall, av dekadens. Vi spottar på er respektabilitet, som bara är en ridå för att dölja den ofattbara onskan och fördärvet inom er! Vi böjer oss inte för våld, vi

böjer oss inte för mutor, vi böjer oss inte för ert ljuva ordsqual där ni knappast tror på er själva längre. Hur kan vi tro på det?

Det finns sex termer som kännetecknar vårt väsen:

Tro.

Lydnad.

Kampen.

Kamratskapet.

Kommer.

Kraft.

-

Tron på Tyskland och vår rörelse är drivkraften bakom vårt engagemang.

I en värld av tanklös cynism, uttråkad arrogans, men också av uppgivenhet och trist undergång, vaktar vi den heta elden i vår tro. Den bestämmer våra unga liv, ger oss styrka och hopp inför framtiden. Och ändå finns det inget spunnet eller otänkbart med denna tro. Den har ett konkret innehåll - vårt folk - och ett konkret mål - deras framtid. Denna tro är vår mening och vårt mål, och vi måste alltid bevara den. "Tro på rörelsen!" det betyder också:

"Lita på deras ledarskap!" En kämpe måste kunna passa in, måste lära sig att lyda:
"Den som inte har lärt sig att lyda kommer aldrig att kunna ge order!"

Lydnad är den stora dygden i vår revolution.

I en rörelse som sätter den bästa personen i spetsen och ger honom eller henne all makt att leda och disciplinera måste lydnad praktiseras strikt. Jag menar inte en själlös kaderlydnad, utan den frivilliga, entusiastiska viljan att med sin disciplin bidra till förverkligandet av en stor dröm som vi alla har gemensamt. Vi kan inte tillåta oss att ha stora diskussioner om vi vill vinna. En person leder och bär det fulla ansvaret - de andra måste ansluta sig till vår revolutions stora front tills de själva är redo att tjäna rörelsen som ämbetsmän, kanske till och med en dag som politiska ledare.

Kampen är vårt syfte med livet.

Det är sunt och naturligt att finna glädje i kamp och maskulin prövning. Det är först när vi är i strid, bekräftar oss själva, konfronterar fienden, som vi finner vår lycka och verkligen tjänar rörelsen. Många människor håller tal, men med oss måste du kämpa, engagera dig, ta på dig förföljelser och uppoffringar. I den här världen har saker och ting bara förändrats genom handling, aldrig genom

skrytsamma tal! Ingenting är verkligt förrän det har bevisat sig i strid, har förädlats och bekräftats där. Striden, maktens kamp, det är urvalet av de bästa, de värdiga. Det är här de människor som skapar historia finns, det är här besluten fattas. Vi undviker inte kampen, vi söker den! **För oss finns det bara allt eller inget!**

Antingen förgör vi våra fiender och med dem vårt folks fiender, eller så har vi misslyckats med testet. Vi får aldrig kompromissa, vi måste förbli revolutionärer i varje situation, fogliga i taktiken men stålsatta i principen. Det är naturligt att en sådan inställning till livet, som föraktar bekvämlighet och kräver uppoffringar, bara kan tilltala ett fåtal - de bästa. Det är vår stolthet att tillhöra dem.

Kamratskap är grunden för vår gemenskap.

Vi har en tuff väg framför oss - konflikter med föräldrahemmet, arresteringar, rättegångar. Trakasserier, förföljelse och fängelse. Allt detta kan vi bara uthärda om vi känner och vet att vi hör ihop. Rörelsen måste bli ett verkligt hem för de unga militanterna. Här tas de på allvar - deras önskningar, deras idéer, deras bekymmer, deras problem - här tas de om hand, här står den ene upp för den andre. Här spelar det ingen roll vem som är grundskoleelev eller student, lärling eller arbetslös, här frågar man bara: **"Är du en god kamrat, en kampberedd kämpe och en rättskaffens tysk?"**

Kamratskap är vår rörelses viktigaste krav på individen. Den som inte kan eller vill vara en kamrat för andra har ingen plats i våra led! Vi måste bevara denna anda, bara om exemplet på vår kamratskap är övertygande, då är vår kamp för Volksgemeinschaft för alla tyskar meningsfull.

Viljan är förutsättningen för vår seger.

Vi tror inte på ödet eller slumpen, vi förtvivlar inte inför våra fienders överlägsenhet och vi skrattar åt de dystra profetiorna från den borgerliga världen:

Vi vet att viljan formar världen. En disciplinerad, svuren gemenskap kan uppnå vad som helst i denna värld när glödande övertygelse och en vilja av stål förenas. Finns det någon större hjältesång i den tyska historien än den om en rörelse som med sju män erövrar en nation, trotsar en värld av fiender och en avgrund av förräderi i sex år och efter nederlaget åter vinner de ungas hjärtan trots förbud och terror? Och allt detta på knappt ett sekel. Detta är viljans kraft och det var denna vilja som fick Adolf Hitler att säga: **"NATIONELL SOCIALISM KOMMER ATT BESTÄMMA DE NÄSTA TUSEN ÅREN AV TYSKLANDS HISTORIA!"**

Makt är målet för vår kamp.

Vi är inte sekterister! Politisk onani är långt ifrån oss. Viljan till makt är hälsosam, vi är inte rädda för att sträcka oss efter den. Men vi vill inte ha den för dess egen skull, utan för att forma världen efter våra idéer. Maktmissbruk är inte att förvänta sig av människor som har gått igenom vår rörelses skola. Men makt är något odelbart:

Begränsad makt är institutionaliserad maktlöshet. Den nationalsocialistiska rörelsen kräver därför oinskränkt makt i hela Tyskland. Denna rätt härrör från de uppoftningar som våra kämpar för folket har gjort under de senaste sextio åren och från vårt partis självsäkerhet. Detta är höga krav, och därför kommer vår rörelse under lång tid att förbli liten till antalet. Men vi vill ha det så.

När tiden är mogen kommer en massrörelse att växa fram ur de kadrer som nu bildas, men urvalet av ledarkåren kommer fortfarande att behöva mätas mot dessa krav. Och så gäller de begrepp för oss som - myntade av fascismen 1919 - har blivit lag för de nationella frihetskämparna i alla länder och tider. Mussolinis ord gäller

:

"Tro! Lyd! Kämpa!"

Ett sådant samhälle måste en dag segra, oavsett hur många motståndare som står i vägen för oss, och därför sjunger våra unga kämpar de gamla verserna:

**"Vi bryr oss inte ett skit om botten och toppen,
och kan ge oss hela världen
förbannelse eller också lovprisning,
precis som hon vill ha det!"**

DEN ANDRA REVOLUTIONEN

Jag får ofta frågan om Hitler inte gjorde några misstag alls, och jag får alltid skräckslagna blickar när jag svarar: *"Hitler gjorde ett stort misstag: Han var inte tillräckligt radikal 1933!"*

Jag vill inte skapa några missförstånd:

En revolution behöver inte vara resultatet av krutrök, "exekutionsplutoner" och barrikader. Jag kritiserar inte Hitlers strategi att göra revolution "utan" att krossa en fönsterruta. "Om det är möjligt - så mycket bättre".

Men det nationella upproret den 30 januari 1933 förblev ofullständigt. Med rätta

hade den revolutionära armén av miljoner SA:

"Den nationella revolutionen har varit - var är den socialistiska revolutionen?" Snart talade de revolutionära nationalsocialisterna om den andra revolutionen, om den SA-stat som måste komma. Den outtröttlige förkämpan för denna andra revolution var Ernst Röhm, SA:s stabschef. En våg av möten, parader och marscher av SA, intervjuer och tal av Röhm - allt detta tjänade till att hålla revolutionens anda vid liv, att komma närmare målet att krossa reaktionen efter marxismen. Och Ernst Röhm var inte vem som helst:

Adolf Hitler har alltid varit tvungen att erkänna att utan honom skulle segern inte ha varit möjlig. Det var han som var den outtröttlige organisatören av stormavdelningarna som vann seger för Führern under omätliga uppoffringar och med aldrig sviktande hängivenhet. Det var han som under åren efter dess grundande, 1919-1923, gjorde NSDAP till en allvarlig politisk faktor genom sina förbindelser med Reichswehr och Freikorps. Han säkerställde enhet och disciplin bland partiets soldater från 1931 och framåt och blev den verkliga skaparen av den mycket omtalade SA-andan. Hans hängivenhet och lojalitet mot Führern var lika välkänd som hans tydliga odiplomatiska och kompromisslösa beslutsamhet.

Så det var också Ernst Röhm som fick den största hedersbetygelsen från den nationalsocialistiska rörelsen:

Ernst Röhm gick sida vid sida som en jämlike till Führern för att hedra de döda martyrerne från den 9 november under "Rikspartiets segerkongress" 1933. Varken före eller efter maktövertagandet hade detta någonsin varit tillåtet för en partikamrat. På detta sätt framhävde Adolf Hitler symboliskt stabschefens insatser för den nationalsocialistiska rörelsens seger. För hela den tyska frihetsrörelsen är Ernst Röhm förebilden för vår kamp! Och under tiden har den nationalsocialistiska rörelsen, NSDAP/AO, också officiellt rehabiliterat honom. Ernst Röhm planerade aldrig en kupp mot Hitler, han föll offer för en smutsig intrig av reaktionära element - särskilt i Wehrmacht-kretsar. Det finns en direkt linje från den 30 juni 1934 - SA:s omyndigförklarande - till den 20 juli 1944 - reaktionens kupp. Det ena skulle ha varit otänkbart utan det andra.

Detta är övertygelsen hos den unga generationen av revolutionära kämpar, men även många äldre kamrater som fortfarande känner till händelserna, den så kallade "Röhm-putschen", från sin egen erfarenhet, håller med oss. De, NSDAP:s tidigare revolutionära flygel, är de enda som har förblivit lojala. De andra - konservativa, filistéer och reaktionärer - blev för det mesta förrädare, de glömde heder och ed och kom överens med ockupationsregimen under efterkrigstiden, av vilka några senare tjänade på höga och högsta positioner. Det kommer inte att finnas någon mer "Harzburgfront" eller "Potsdamdag" i vår rörelsens historia.

Vem är det egentligen? Reaktionen?

Vilka politiska och ideologiska strömningar döljer sig bakom denna term? Reaktion liknar ett mångarmat monster. Den omfattar liberala och nationalkonservativa krafter, de gamla klasserna och skikten i ett inkräkt samhälle, dvs. alla de som klamrar sig fast vid privilegier som för länge sedan har blivit föråldrade och meningslösa. Reaktionen omfattar politiserande kyrkliga kretsar och sionistiska opinionsbildare, liksom hela den korrupta härskande klassen av demokrater och ockupationstjänstemän, kort sagt alla som har ett intresse av att detta system som förstör vårt folks framtidsmöjligheter skall bestå.

De tre avgörande nederlagen i dess historia tillfogades nationalsocialismen av reaktionen:

Den **9 november 1923** slogs den nationalsocialistiska revolutionen ned med våld och illojalitet av den reaktionära bayerska regeringen och militärledningen.

Den **30 juni 1934** berövades det revolutionära SA sin makt på grund av en intrig i reaktionära kretsar och Ernst Röhm, den andra revolutionens symbolfigur, slaktades tillsammans med nästan hela SA-ledningen.

Den **20 juli 1944** nådde det ständiga, kriminella förräderiets delirium sin blodiga höjdpunkt. Den efterföljande utrensningen kom 10 år för sent och kunde inte längre avvärja nederlaget.

Reaktionen är en farlig motståndare eftersom den kan maskera sig på ett skickligt sätt:

En ockupationsregim utger sig för att vara en liberal demokrati och kapitulationspolitiker för att vara nationellt pålitliga patrioter och antikommunister.

Reaktion är inte en rättvis motståndare, som t.ex. marxismen och dess anhängare. Inte heller är den en enhetlig organisation som kan attackeras och förstöras utan svårigheter. Reaktion är förkroppsligandet av borgerliga skrupler, rädslor och dumhet som förvandlats till politik. Det är därför den är så svår att bekämpa och så farlig för oss.

Den värsta fienden till vår rörelse i reaktionens läger är dock den så kallade "nationella oppositionen" av tysknationella och nationaldemokrater (som här inte bara förstås som partinamn). Dessa "även-nationella" fyller - medvetet eller omedvetet - sin uppgift i det mjuka förtryckets stora förvirring. Deras anpassning till systemet isolerar högern från vår tids revolutionära strömningar. Deras försvar

av ekonomiska intressen och kapitalintressen fjärrar oss från det stora antalet missnöjda och missgynnade. Deras försök att forma det nationella lägret till det "bästa CSU som någonsin funnits" - deras antisocialism - kostar oss arbetarklassens sympati. Deras hycklande nationella propaganda och deras tolerans av stats säkerheten binder många kamrater som annars skulle ha anslutit sig till oss.

Denna "nationella småbourgeoisi", dessa reaktionärer, har konfronterat oss i många former sedan krigsslutet. Deras hittills senaste inkarnation är NPD - det nationaldemokratiska(!) partiet i Tyskland. Det är inte denna tidnings uppgift att ta itu med dagens politik. Här bara så mycket:

Vårt mål måste vara att driva på splittringen och förstörelsen av NPD och att själva ta över dess revolutionära, patriotiska flygel. För NPD och jämförbara grupper är inte nationella! De är arvtagare till Kahrs, Lossows och Seissers, Hindenburgs och Hugenbergs, Strausses och v. Thaddens. De är reaktionens trojanska häst. De får aldrig mer vara allierade i kampen för ett nytt Tyskland. Vi måste leta efter dem någon annanstans:

Bland de missnöjda, de missgynnade, arbetarna och de arbetslösa och den rastlösa ungdomen bland bärarna av morgondagens revolution.

Det är därför vår revolution kommer att skilja sig från den första revolutionen den 30 januari 1933!

Inte nödvändigtvis mer våldsamt, men mer konsekvent!

Vi känner nu våra motståndare och fiender, vi känner till behovet av att hålla den revolutionära elden i oss. Vi kommer inte att öppna rörelsens led för de ovärdiga. Och vi kommer inte att vila förrän vårt fäderneslands fiender är förintade. Låt ingen bli lurad av oss:

De som kämpar mot oss kommer att krossas; de som skrattar åt oss kommer snart att förlora sitt skratt!

**Men för dem som ärligt
söker vägen till en bättre framtid för
vårt folk sträcker vi ut vår hand!**

ALLT FÖR TYSKLAND!

